

Hồi 12

GIANG HỦ AN DÂN

Nhóc trọc đầu và Nhóc mặt rỗ chẳng phải quá nhỏ tuổi, có lúc hai gã cũng giống người lớn, ít nhất là cả hai đều làm ra vẻ người lớn. Nhưng lúc này nhìn hai nhóc quả giống hai đứa trẻ nít, hai trẻ đang tiu nghỉu xụ mặt như bị oan ức.

Lúc nãy Thi Nhân và má Lương một mực mời mọi người đến "nhà" của họ uống dầm chén rượu, Trương Giản Trai đương nhiên không đi bởi tiên sinh đã cao tuổi, ăn uống có giờ giấc, lại thêm "uống rượu" theo nhãn quang của tiên sinh là không coi trọng thân thể mình.

Tả Minh Châu và Tiết Vũ cũng không đi vì phải tiếp tục diễn tấn tuồng của mình, dĩ nhiên chẳng thể mạo hiểm để người khác biết được chân tướng.

Thi Nhân cùng má Lương cũng không cố nài.

Chỉ tức cho Nhóc trọc đầu và Nhóc mặt rỗ là hai gã tuy muốn đi nhưng chẳng ai mời, điều này như cú đấm vào lòng tự tôn của hai nhóc tuy không nhỏ nhưng vẫn chưa lớn. Nhóc mặt rỗ bĩu môi không nói đến chuyện đó nữa, Nhóc trọc đầu càng không muốn nghĩ đến việc ấy.

Gã cố nghĩ sang chuyện khác, miệng lẩm bẩm:

- Mấy người này vừa giả bệnh, giả chết, giả quý, tổn tâm cơ, nước mắt chỉ vì chữ "tình", hà hà ...

Gã há miệng cười khan mấy tiếng, nói lớn:

- Ta không hiểu cái "tình" này có ma lực gì mà có thể làm người ta điên như thế ?

Nhóc mặt rỗ đáp:

- Ta cũng chẳng hiểu, chỉ mong là mình không bao giờ dính vào chữ đó.

Gã dùng sức đá văng một cục đá, như có thể đá văng chữ "tình" đi thực xa, song gã nào biết chữ "tình" và cục đá nào có giống nhau, bất luận dùng bao nhiêu sức lực cũng không đá đi được, lúc ta tưởng đã tống nó đi thì nó lại văng trở lại, càng dùng nhiều sức thì nó càng văng trở lại mau hơn. Nếu muốn dẫm chết nó thì hóa ra lại dẫm lên trái tim của mình.

Nhóc trọc đầu im lặng một lúc bỗng nói:

- Này, người nghĩ Tả Nhị Gia có chịu gả con gái cho Tiết công tử chăng ?

Nhóc mặt rồ đáp:

- Ông không khứng cũng không được, bởi "hồn" của con gái ông đã thuộc người khác rồi.

Chừng như gã thăm ý câu nói có hai nghĩa rất khéo của mình, nên bật cười khúc khích, những ấm ức trong bụng cũng vơi bớt đi.

Nhóc trọc đầu ngó gã:

- Còn Tiết trang chủ thì sao ? Có chịu cô con dâu này chăng ?

- Nếu người khác đi nói chưa chắc Tiết trang chủ chịu nghe, nhưng Sở hương soái nói tất y sẽ chịu.

- Đúng rồi, hương soái từng giúp Tiết trang chủ, dường như mỗi người đều từng được hương soái giúp.

Nhóc mặt rồ:

- Bởi vậy lão bà kia mới nằng nặc mời hương soái đi uống rượu ..

Nhóc trọc đầu đập gã một cái:

- Người ngố quá, người tưởng là lão bà thực muốn mời hương soái uống rượu sao ?

Nhóc mặt rồ ngớ ngẩn hỏi:

- Không phải vậy thì để làm gì ?

Nhóc trọc đầu thở ra:

- Ngố vẫn là ngố, bộ người không nhìn ra lão bà đang làm mai giúp hương soái hay sao ?

Nhóc mặt rồ chưng hửng:

- Làm mai ?

- Dĩ nhiên là làm mai cho Thạch Tú Vân cô nương, họ cảm thấy nợ hương soái nhiều nên muốn nhân thể ghép đôi Thạch cô nương và hương soái.

Nhóc mặt rồ vỗ tay cười:

- Đúng rồi, ta cũng thấy lạ, Thạch Tú Vân cô nương chưa chồng mà sao nửa đêm lại đến nhà người uống rượu! Thì ra cô nương đã để ý hương soái!

Nhóc trọc đầu cười:

- Người như hương soái, tài mạo song toàn, cô gái nào không để ý mới là lạ.
- Nhưng ... hương soái có thích Thạch cô nương chẳng ?

Nhóc trọc đầu gãi đầu:

- Cái này khó nói ... nhưng mà vị cô nương này cũng là một mỹ nhân, xứng cùng hương soái được, đáng cho chúng ta ăn mừng.
- Nói vậy, kết cục của vụ này mọi người đều hoan hỉ, chỉ còn lại hai chúng ta, nửa đêm hôm vẫn lang thang ngoài đường như cô hồn dã quỷ, bụng thì đói gân chết.

Nhóc trọc đầu lại đánh Nhóc mặt rổ một cái:

- Người thực lù khù, người ta không mời mình ăn đêm, tự chúng ta không ăn được sao, nhìn bên kia kia, ta ngửi thấy mùi rượu rồi.

Cuối con đường dài quả nhiên còn có ánh đèn đơn độc.

Dưới ánh đèn, một đại hán trông như mãnh hổ đang ngồi xồm trên ghế gỗ dài khoan khoái uống rượu, những bình rượu trước mặt đã dồn lại một đống.

Lão Đường bán rượu ngáp liên tục tự nãy giờ, lão chỉ muốn thu dọn sớm nhưng lại không dám bảo vị khách này đi, lão bán rượu bao nhiêu năm, cũng chưa từng thấy hạng tửu quỷ như người này.

Trời đã nhập đông, song đại hán này cứ để trần nửa thân trên, lộ ra một thân ngâm đen như cốt sắt. Lão Đường vừa đem ra hai phần rượu đổ vào một cái tô lớn, đại hán này bèn há miệng rộng như cá voi hút nước, cả mười hai lượng hảo hoàng tửu trong nháy mắt chẳng còn giọt nào.

Lão Đường hai tay rót rượu cũng không nhanh bằng động tác há miệng uống rượu của đại hán kia.

Nhóc trọc đầu và Nhóc mặt rổ sững sờ nhìn y.

Nhóc mặt rổ lè lưỡi nói nhỏ:

- Dữ thiệt, vị nhân huynh này thực giống như lu rượu lớn.

Nhóc trọc đầu chớp mắt nói:

- Tửu lượng của y tuy khá nhưng chưa chắc bằng Sở đại ca chúng ta.

Nhóc mặt rổ cười nói:

- Dĩ nhiên, trong giang hồ ai chẳng biết Sở đại ca chẳng những khinh công vô song, tửu lượng cũng ít ai bì kịp.

Cả hai nhóc nói nhỏ, lão Đường chẳng nghe được chữ nào, nhưng đại hán kia đặc biệt thính tai, đột nhiên đập bàn đứng dậy nói lớn:

- Sở đại ca của các người là ai ?

Đại hán này mày rậm mắt to, xem ra cũng là một hán tử anh tuấn, nhất là cặp mắt sáng như hai ngôi sao. Tuy nhiên cách nói của y rất dữ, Nhóc trọc đầu không phục, trừng mắt nói:

- Đại ca của chúng ta là ai có can chi đến người ?

Gã chưa nói xong, đại hán bỗng đến trước mặt hai nhóc, chẳng rõ ra tay thế nào mà nắm một cái đã nhấc bổng cả hai lên.

Nhóc trọc đầu và Nhóc mặt rổ thuộc loại chẳng phải dễ đối phó, nhưng nằm trong tay đại hán thì hóa ra như hai con gà, chẳng cựa gì được.

Đại hán giơ tay nhấc hai gã lên cách mặt đất chừng một thước, nhìn hai nhóc múa men tay chân, đôi mắt sáng kia phảng phất như có ý cười.

Nhưng giọng đại hán vẫn gằn mạnh rất dữ:

- Hai đứa bay nghe đây, tên Sở đại ca các người nói khi nãy nếu đúng là lão trùng thối Sở Lưu Hương, thì mau dẫn ta đi kiếm hắn ...

Nhóc trọc đầu chửi lại:

- Lão là thứ gì, dám chửi Sở đại ca là lão trùng thối, lão mới là thối, trùng thối đen.

Nhóc mặt rổ cũng không vừa:

- Sở đại ca chỉ cần dùng một ngón tay cũng đủ dí chết lão trùng thối nhà người, ta khuyên lão mau cụp đuôi chạy trốn đi.

Nhóc trọc đầu:

- Trùng thối làm gì có đuôi, đuôi mọc trên đầu thì có, muốn cụp cũng không cụp được.

Hai gã chẳng có bao nhiêu sức lực, song gan thì chẳng nhỏ, vốn chửi xem ra hơn người thường một bậc, lúc này tuôn ra hết, tận tình ngoác miệng chửi cho thống khoái, đến đầu nặng mắt hoa cũng mặc kệ.

Nào ngờ đại hán lại phá cười lớn:

- Giỏi lắm, hai đứa có cốt khí, nhưng người khác có sợ lão trùng thối ấy, chú ta thì không, nếu thi uống rượu thì hẳn lại càng kém, các người không tin cứ hỏi hẳn ...

----o0o----

Gà tiêm, vịt quay, sư tử đầu, cá hấp ... những món này đều mất thời gian nấu nướng, hẳn má Lương đã chuẩn bị cả ngày. Nhưng những món ăn này bây giờ vẫn còn nguyên trên bàn, vì tại bàn chỉ còn lại hai người, mà là hai người không để ý đến ăn uống lúc này.

Khách không đi, mà ngược lại chính chủ nhân lại bỏ đi, mỗi người đều viện lý do nhưng nghe đã biết giả tạo. Ý của họ chẳng qua muốn để lại không gian cho Sở Lưu Hương và Thạch Tú Vân, điểm này cả hai người trong cuộc đều hiểu.

Điều lạ là Thạch Tú Vân không nài ai ở lại, cũng chẳng bỏ đi. Cô cầm đũa lên gõ nhẹ vào chén rượu, như muốn xua tan sự tĩnh mịch trong căn phòng, lại giống như cảm thấy đôi tay thừa thãi nên kiếm thứ gì làm.

Mặt cô ửng một màu hồng nhạt, dưới ánh đèn trông nửa kiêu diễm, nửa ủy mị khôn tả. Cô cúi đầu, hàng mi dài phủ trên mí mắt, những chiếc răng trắng như ngọc đang cắn nhẹ trên cánh môi đỏ như hoa anh đào, cắn rất khẽ.

Ngoài sân gió Thu thổi xào xạc lá ngô đồng.

Rượu có sắc thúy lục, lãng đãng một thoáng hương nhẹ.

Một đêm Thu như thế, có giai nhân, có mỹ tửu, dù không uống cũng đủ say.

Luận giai nhân và mỹ tửu, kinh nghiệm của Sở Lưu Hương có thể phong phú hơn nhiều người khác, nhưng chẳng biết vì sao lúc này tim chàng cũng nháy nhanh không ngừng. Rất hiếm khi chàng nghe được tiếng tim mình đập.

Thạch Tú Vân bất chợt nhìn lên, sóng thu ba di động từ mặt đến tay Sở Lưu Hương, thế là trên mặt cô hiện ra một đôi lúm đồng tiền.

Cô hỏi nhỏ:

- Công tử không mời tôi uống rượu sao ?

Sở Lưu Hương hỏi:

- Cô biết uống chẳng ?

Ánh mắt Thạch Tú Vân lưu động:

- Nếu công tử dám uống với tôi, nhất định sẽ bị chuốc say.

Sở Lưu Hương cười:

- Được, ta mời cô một chén.

Thạch Tú Vân bĩu môi:

- Sao hẹp hòi thế, có mời phải mời ba chén, công ... công tử sợ tôi uống say sao ?

Cô rót liền ba chén rượu, một hơi uống hết.

Một người có biết uống rượu hay không, thường có thể nhìn ra được qua cách nâng chén của người ấy, Sở Lưu Hương nhìn Thạch Tú Vân, chàng biết cô ít nhất đã từng uống rượu.

Chàng cũng uống luôn ba chén:

- Nói thực, ta không ngờ cô cũng biết uống, mà tửu lượng cũng không kém.

Thạch Tú Vân liếc chàng:

- Sao hở, công tử coi chúng tôi là dân quê phải chăng ? Cho công tử hay, người ở quê cũng biết uống rượu đấy.

Cô lại rót rượu:

- Tôi kể cho nghe nhé, giao thừa đầu năm nay, một mình tôi uống hết cả hũ rượu, công tử tin chẳng ?

Sở Lưu Hương bật cười:

- Nói vậy ta tin là phải tìm tiểu Hồ đến thi uống rượu với cô mới được.

- Tiểu Hồ là ai ?

- Tiểu Hồ tên là Hồ Thiết Hoa, là bạn lâu năm của ta, cũng là hảo bằng hữu, tửu lượng của hắn hơn ta nhiều lắm.

Thạch Tú Vân cười nói:

- Được, lần sau nếu công tử tìm được y, tôi chuốc say y cho xem, nhưng hôm nay ... hôm nay tôi chỉ muốn uống rượu với công tử.

Cô nâng chén lên:

- Nào, mời công tử ... công tử mời tôi ba chén, tôi mời lại sáu chén!

Sở Lưu Hương sờ mũi:

- Sáu chén ?

Thạch Tú Vân đã uống chén thứ nhất:

- Sáu chén, công tử chê ít ư ? Hay chê nhiều ?

Sở Lưu Hương cười:

- Dường như hơi nhiều.

Thạch Tú Vân chăm chăm nhìn chàng, nũng nịu nói:

- Sao ? Công tử sợ tôi uống say ư ? Chỉ cần công tử không say là tốt rồi, đừng lo cho tôi.

Sáu chén rượu này cô uống càng mau hơn, uống xong mặt cô càng đỏ hơn.

Thạch Tú Vân chớp mắt nói:

- Công ... công tử uống xong đi rồi nói.

Sáu chén đối với Sở Lưu Hương dĩ nhiên không có gì đáng nói. Chàng uống xong liền hỏi:

- Bây giờ cô nên về được rồi chứ ?

Thạch Tú Vân cắn môi cúi đầu, thong thả tháo đôi giầy mới ra, lại gác đôi chân trắng bóc lên ghế, sau đó từ từ ngửng đầu lên chăm chú nhìn Sở Lưu Hương, nói từng chữ:

- Tôi không về.

Sở Lưu Hương:

- Cô ... cô không về ư ? Tại sao ?

Thạch Tú Vân lại rót rượu:

- Chẳng vì sao, tôi không muốn về!

Sở Lưu Hương chỉ có nước sờ mũi mình.

Thạch Tú Vân cúi đầu, khẽ nói:

- Tôi không vui, nên muốn uống rượu, công tử không uống chung với tôi sao ?

Sở Lưu Hương thâm thở dài:

- Nếu cô không say, thì ta uống với cô ba ngày cũng được.

- Công tử sợ tôi say ?

- Ai uống say ta cũng sợ, chuyện gì không sợ chứ người say là ta ngán nhất.

Thạch Tú Vân bật cười khúc khích:

- Tôi chắc chắn sẽ không say, được chưa ?

Sở Lưu Hương nâng chén:

- Được, ta mời cô.

----o0o----

Thực ra Sở Lưu Hương dĩ nhiên biết chẳng có ai tự bảo đảm mình sẽ không say, trừ phi mình đừng uống rượu. Phương pháp này không hay nhưng chắc chắn công hiệu. Rất tiếc có nhiều người không muốn dùng cách này, thế nên mỗi ngày một thêm nhiều người uống say.

Sở Lưu Hương cũng biết uống rượu vốn không hay, khuyên người đừng uống cũng không được, vì càng khuyên thì người ấy càng muốn uống nhiều hơn. Chàng chỉ mong tửu lượng của Thạch Tú Vân thực không kém.

Tửu lượng của Thạch Tú Vân quả thực rất khá, nhưng không khá như cô nghĩ, ai cũng nghĩ mình có thể uống nhiều hơn khả năng thực sự.

Chẳng biết tự lúc nào mắt của Thạch Tú Vân không còn linh hoạt nữa. Cô nhìn Sở Lưu Hương, lấy đũa chỉ vào mũi chàng cười khanh khách:

- Công tử không phải người tốt, tôi đã biết từ trước công tử không phải ... lần đầu gặp công tử, tôi đã biết mình xui mất rồi.

Sở Lưu Hương cười gượng:

- Ta có điểm nào xấu ?

- Công tử chúc cho tôi say rồi ...

Sở Lưu Hương vừa bực vừa tức cười:

- Chẳng phải cô nói mình không say sao ?

Thạch Tú Vân nhăn mũi, làm mặt xấu, cô cầm chén rượu lên, lại để xuống, lẩm bẩm nói:

- Trong này ngọt ngọt quá, chết người mất, theo tôi ra ngoài đi vòng vòng nhé ?

Sở Lưu Hương lập tức đứng dậy:

- Được.

Thạch Tú Vân cúi gập xuống, như thể đầu đụng tận dưới bàn:

- Giày của tôi ... giày đâu rồi ?

Giày của cô đã bị đá sang phía Sở Lưu Hương. Chàng đành cúi xuống thu đôi giày cho cô.

Nào ngờ Thạch Tú Vân đưa chân ra cười khanh khách:

- Công tử mang giày giúp tôi ... không giúp là tôi không đi.

Bàn chân xinh xắn nằm gọn trong tay. Sở Lưu Hương bất giác nghe tim đang đập mạnh. Chàng biết tiểu nha đầu này bày trò hơi quá, gần như cố tình chọc tức chàng "nhát gan".

Sở Lưu Hương rất muốn "dạy" cho cô bài học. Nhưng lần này chàng không làm gì cả, chỉ giúp Thạch Tú Vân mang giày vào, dìu cô ra cửa, hai tay cô bám vào cánh tay chàng, cả người cô tựa vào cánh tay chàng.

Đêm khuya lạnh như băng. Mặt đường đá xanh như phản chiếu ánh sao. Gió Thu thổi nhẹ, nhẹ như hơi thở tình nhân.

Sở Lưu Hương bỗng cảm thấy mình cũng hơi say. Chàng không để ý trong bóng tối, có một cặp mắt sáng như sao đang theo dõi mình.

----o0o----

Căn nhà gỗ không tối lắm, nhờ ánh sao len vào qua cửa sổ. Đem Thạch Tú Vân đến đây ... có thể Sở Lưu Hương quả thực có chút say.

Thạch Tú Vân vui như sáo, cô xoay một vòng rồi nói:

- Chàng biết tại sao em muốn đến đây chẳng ?

Sở Lưu Hương không lên tiếng.

- Vì đây là nơi em gặp chàng lần đầu tiên.

Sở Lưu Hương nói:

- Đi thôi.

Ngay lúc này, tự nhiên thốt ra hai chữ ấy thực khéo.

Thạch Tú Vân nói:

- Đi ? Đi đâu ?

- Cô còn không đi, không sợ ta làm chuyện gì sao ?

Thạch Tú Vân cười lắc đầu.

Sở Lưu Hương cố làm ra vẻ hung dữ, trầm giọng nói:

- Cô đã biết ta chẳng phải người tốt, vậy cũng đoán ta muốn làm chuyện gì, còn không đi mau, bằng không ta sẽ lột y phục của cô, sau đó ...

Chàng chưa nói hết, Thạch Tú Vân bỗng hứ một tiếng, nhào vào lòng chàng ôm cứng cổ:

- Chàng hư quá đi, em biết thế nào chàng cũng có ý đó.

Sở Lưu Hương chưng hửng. Chẳng qua chàng chỉ dọa cô bằng miệng, nào ngờ cô lại tự "thực hành", chàng muốn đẩy cô ra ... lại chạm phải chỗ không nên đụng vào.

Tiếng cười Thạch Tú Vân giòn như tiếng chuông bạc, cô cầm tay Sở Lưu Hương áp lên mình, nói nhỏ nhỏ:

- Chàng xem thử thân em có phải đang phát sốt chẳng ?

Thân cô quả thực rất nóng.

Sở Lưu Hương tuy không đành nhưng cũng vội vàng rút tay ra, nào ngờ Thạch Tú Vân giữ tay chàng cắn một cái. Cô cắn lấy ngón tay chàng:

- Chàng hư quá, cứ dụ dỗ em, tưởng em không biết sao ? Bây giờ muốn trốn ư ? Coi chừng em cắn đứt ngón tay chàng.

Sở Lưu Hương là nam nhân, một nam nhân mạnh khỏe không bệnh tật gì cả.

-----o0o-----

Vầng thái dương đã lên!

Ánh nắng xuyên qua cửa sổ chiếu trên đôi trường túc của Thạch Tú Vân. Chân của cô thon dài, thẳng như ngọn bút. Dù là người kén chọn cũng không thể không thừa nhận đôi trường túc này rất hấp dẫn.

Ánh mắt Sở Lưu Hương chậm rãi đi từ chân đến mặt Thạch Tú Vân, mặt cô còn một chút sắc hồng, hơi thở rất đều đặn, nhìn cô ngủ an nhiên như một trẻ sơ sinh.

Ngắm gương mặt ấy, Sở Lưu Hương bỗng cảm thấy hối hận khôn tả. Chàng chẳng phải "Liễu Hạ Huệ", từ trước đến nay cũng không muốn giống như vậy, nhưng lần này chàng lại ước đêm qua mình là Liễu Hạ Huệ. Chàng cũng từng khá thân mật cùng những cô gái khác, tuy nhiên họ không giống lần này, những cô gái ấy rất can cường, chàng biết dù họ có hoài niệm chàng nhưng cũng không vì chàng mà đau khổ. Còn cô gái đang nằm trong tay chàng bây giờ thì khác, nàng quá đơn thuần, quá trẻ, trái tim lại rất yếu mềm ...

Sở Lưu Hương không dám nghĩ đến sau khi mình bỏ đi, Thạch Tú Vân sẽ ra sao ? Nàng có tự sát chăng ? Nghĩ đến đây, chàng muốn tự tát mình mấy bịch tay.

Chân của Thạch Tú Vân khẽ động, trên mặt cô dần dần hiện lên nụ cười với lúm đồng tiền. Sau đó cô mở mắt ra.

Sở Lưu Hương cơ hồ chẳng dám bắt gặp ánh mắt của cô.

Thạch Tú Vân trở mình, bất chợt rên lên nho nhỏ, vừa cười vừa nói:

- Đầu của em nhức quá.

Sở Lưu Hương khẽ nói:

- Giờ cô đã biết cái nhức đầu của ngày hôm sau, sau này nên ít uống rượu vậy.

Thạch Tú Vân cười nũng nịu:

- Em nghe nói người thích uống rượu không có trí nhớ tốt, qua vài ngày em lại quên mất nỗi khó chịu lúc tỉnh dậy sau khi say.

Sở Lưu Hương không nhịn được bật cười:

- Quả đúng như thế, theo ta biết, tiểu Hồ ít nhất đã giới tửu một trăm lần, mỗi lần bị nhức đầu hẳn đều kêu la sẽ cũ rượu, nhưng chưa được nửa ngày sau đã phá giới.

Thạch Tú Vân ngồi dậy dụi mắt cười nói:

- Thì ra mặt trời đã lên cao.

Sở Lưu Hương nói:

- Cũng không còn sớm nữa ... ta ... ta thực không muốn đi ...

Câu tiếp theo mà chàng muốn nói là "tuy không muốn nhưng phải đi", nhưng chàng chẳng thể nào thốt nên lời.

Nào ngờ Thạch Tú Vân lại nói:

- Chàng không muốn đi, nhưng em phải đi rồi.

Sở Lưu Hương ngẩn người:

- Cô ...

- Em biết chàng cũng nên đi.

- Vậy ... sau này chúng ta ...

- Sau này ư ? Chúng ta làm gì có sau này, vì khi chàng đi rồi đâu còn gặp lại em nữa.

Sở Lưu Hương chưng hửng.

Thạch Tú Vân bỗng cười lên:

- Tại sao chàng ngạc nhiên ? Chàng tưởng em sẽ níu kéo không để chàng đi sao ?

Thạch Tú Vân hôn nhẹ trên mặt Sở Lưu Hương, cô đứng dậy mặc y phục vào, thong thả nói:

- Em và chàng vốn chẳng phải người cùng một thế giới, dù có miễn cưỡng giữ chàng, hoặc một mực đi theo chàng, về sau cũng sẽ không hạnh phúc.

Sở Lưu Hương không nói được lời nào.

Thạch Tú Vân cười dịu dàng:

- Em là một người rất tầm thường, lúc trước cuộc sống rất tầm thường, mai một cuộc đời hẳn cũng rất bình dị, trong đời em có được một ngày không tầm thường với chàng ... chỉ cần một ngày em đã thấy đủ, sau này về già, ít nhất em cũng có được phút hồi tưởng mật ngọt.

Cô chăm chú nhìn Sở Lưu Hương, khẽ nói:

- Do đó thế nào thì em cũng cảm ơn chàng.

-----o0o-----

Sở Lưu Hương ngồi đấy, trong lòng chẳng biết có cảm giác gì!

Thạch Tú Vân vừa hôn chàng xong, bỗng quay lưng bước ra ngoài rất mau, thậm chí chẳng hề quay đầu lại nhìn chàng một lần. Ban đầu chàng mong cô có thể đi về thanh thân, nhưng bây giờ khi cô quả thực đã bình thân bỏ đi, chàng lại cảm thấy chua chát, khó chịu làm sao!

Sở Lưu Hương cứ mong cô mau đi, nhưng bây giờ lại ước sao cô đừng đi mau thế ... ai cũng bảo lòng dạ nữ nhân khó nắm bắt được, kỳ thực nam nhân cũng thế thôi, nào có khác hơn ?

Sở Lưu Hương dăm dăm nhìn cánh cửa, như thể đang mong Thạch Tú Vân bỗng lại đẩy cửa bước vào.

Cửa quả nhiên bị đẩy ra ...

Nhưng chẳng phải một Thạch Tú Vân ôn nhu xinh đẹp từ ngoài bước vào, mà là một đại hán mặt đầy râu mới ra, sắc nồng mùi rượu.

Sở Lưu Hương kêu lên:

- Tiểu Hồ, sao ngươi lại có mặt ở đây ?

Hồ Thiết Hoa không trả lời câu hỏi, mà lắc đầu cười:

- lão trùng thối, ngươi thực có ngón nghề ... ngươi dùng cách gì mà dụ cô gái kia ngoan ngoãn bỏ đi thế ? Cách này ngươi nhất định phải chỉ ta.

Sở Lưu Hương trong bụng đầy chua chát nhưng không nói ra được, chàng làm mặt lạnh:

- Ta cần gì chỉ ngươi, nữ nhân gặp đến ngươi đã bỏ chạy còn mau hơn chim bay.

Tuy Sở Lưu Hương đang cố ý nói khích Hồ Thiết Hoa, nhưng chàng cũng biết hẳn chẳng bao giờ nổi giận hay khó chịu ... bất cứ ai, muốn khích cho Hồ Thiết Hoa khó chịu là một điều rất khó làm.

Nào ngờ Hồ Thiết Hoa nghe xong câu nói, lập tức mặt mày thảm não như muốn khóc, y không cười được, đứng đấy ngẩn ra một lúc, mới tự tát mình một cái rồi kêu lớn:

- Đúng rồi, ngươi nói không sai chút nào, ta là tửu quý, lại nghèo mạt, vừa lười vừa dơ vừa xấu, nếu có nữ nhân nào gặp ta mà không trốn mới là chuyện lạ.

Sở Lưu Hương trở mắt nhìn. Chàng biết Hồ Thiết Hoa cũng hay nói giỡn, quen hẳn đã hai mươi năm, lúc nào hẳn cũng cao hứng đắc ý. Song bây giờ chẳng hiểu sao hẳn lại trở nên như thế ? Không lý có bệnh gì ?

Chỉ thấy Hồ Thiết Hoa mắt đỏ lên như sắp khóc.

Sở Lưu Hương không nhin được bật cười:

- Ai dám nói người xấu, người ấy nhất định mù rồi, nhìn mũi, mắt, mày này ... nhất là cặp mắt của người, trong một vạn người cũng chưa tìm được một.

Hồ Thiết Hoa bất giác đưa tay sờ mắt mình như thể cao hứng một chút, nhưng đột nhiên y lại lắc đầu, thiếu não nói:

- Dù mắt ta nhìn được cũng vô dụng, ta vẫn nghèo mạt.

Sở Lưu Hương nói:

- Nam tử hán đại trượng phu, nghèo một chút có hề gì, nghèo mà có cốt cách ... nữ nhân trên đời này chẳng phải ai cũng thấy tiền mới mở mắt.

Hồ Thiết Hoa bất giác ưỡn ngực, song lại xụi xuống, lắc đầu bảo:

- Chỉ tiếc ta vẫn là tửu quỷ.

Sở Lưu Hương cố nhin cười:

- Uống rượu có gì không tốt ? Kẻ uống rượu mới có khí khái nam tử, từ xưa đến nay anh hùng hữu danh, các tướng, thi nhân, ai mà chẳng uống rượu, nữ nhân nhìn người có hào khí uống rượu, cả trái tim đã rơi vào chén rượu của người.

Hồ Thiết Hoa vẫn lắc đầu:

- Mấy thứ đó cũng vô dụng, nữ nhân gặp đến ta vẫn bỏ chạy xa.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Cô nào gặp người mà bỏ chạy ? Họ theo người còn không hết ... người có nhớ vị "thanh phong kiếm khách" Cao Á Nam của phái Hoa Sơn chẳng ? Chỉ vì muốn lấy người làm chồng mà theo đuổi người hết hai, ba năm.

Câu chuyện này có thực. Mùa hạ năm ấy, bọn họ uống rượu trên hồ Mặc Sâu, Hồ Thiết Hoa sau khi uống say, đã hồ đồ nhận lời thành thân cùng Cao Á Nam. Song ngày hôm sau Hồ Thiết Hoa lại quên hẳn chuyện này, còn Cao Á Nam vẫn nhớ nên ép y phải cưới cô, còn dọa nếu y nuốt lời thì cô không còn mặt mũi nào sống nữa, cô sẽ tự sát. Thế là Hồ Thiết Hoa sợ đến bỏ trốn liên miên, Cao Á Nam đuổi theo đã hai, ba năm.

Đây vốn là điều đặc ý của Hồ Thiết Hoa, Sở Lưu Hương tưởng nhắc đến sẽ làm hấn vui lên, nào ngờ Hồ Thiết Hoa vừa nghe đến tên Cao Á Nam, cả gương mặt biến sắc như tử quỷ.

Sở Lưu Hương cảm thấy quái lạ, liền hỏi thăm dò:

- Có phải người lại gặp Cao Á Nam ?
- Ừ!

Sở Lưu Hương kinh ngạc:

- Cô ấy không ngó ngang đến người sao ?
- Cô ... cô ấy không để ý đến ta, thậm chí như thể không nhận ra ta nữa.

Nói đến đây Hồ Thiết Hoa ra vẻ giống như một đứa trẻ đang giận dỗi.

Sở Lưu Hương cũng thấy lạ, kéo Hồ Thiết Hoa ngồi xuống:

- Chuyện này đầu đuôi ra sao, người kể ta nghe thử.

Hồ Thiết Hoa nói:

- Có một ngày ta được hai vò rượu ngon, liền đi tìm "khoái vống" Trương Tam, bởi hấn chiên cá rất ngon, ta nhớ người cũng thích ăn món đó.

Sở Lưu Hương cười:

- Đúng vậy, chỉ có cá của hấn chiên không sống không chín quá, vừa vặn không mất vị tươi của cá.

- Ta với hấn đang ngồi ở đầu thuyền nhấm rượu, đột nhiên có một chiếc thuyền vượt qua thuyền chúng ta rất mau, trên thuyền ấy có ba người, trong đó có một người làm ta cảm thấy rất quen mặt.

Sở Lưu Hương thất thanh:

- Cao Á Nam ?

Hồ Thiết Hoa gật đầu:

- Lúc ấy ta cũng giựt mình vội đuổi theo, những muốn chào cô ấy, nào ngờ cô ấy chẳng để ý gì đến ta, ta cố sức vẫy tay, còn cô ấy cứ như không nhìn thấy.

- Cũng có thể ... cô ấy thực tình không nhìn thấy người.

- Ai nói ? Cô ấy ngồi bên cửa sổ, đôi mắt nhìn ta cả buổi, mà cứ như nhìn một khúc gỗ, ta một mạch đuổi theo, cô ấy cứ ngồi bên cửa sổ, nhưng chẳng phản ứng gì cả.

- Sao người không nhảy lên thuyền cô ấy hỏi cho ra lẽ ?

Hồ Thiết Hoa xụ mặt:

- Ta không dám.

Sở Lưu Hương bật cười:

- Người không dám ? Quá lắm thì cô ấy đá người văng xuống thuyền.

Hồ Thiết Hoa than:

- Tại vì sư phụ của cô ấy, lão ni cô phái Hoa Sơn, cũng có mặt trên thuyền, làm ta hơi e sợ ... không phải sợ gì khác, chỉ sợ gương mặt của bà.

Đương kim chưởng môn nhân phái Hoa Sơn là Khô Mai đại sư, rất trang nghiêm cẩn trọng, nghe đồn rằng đã ba mươi năm chưa hé nụ cười, người trong giang hồ bất luận ai gặp đến bà đều phải e dè.

Sở Lưu Hương đổi nét mặt:

- Khô Mai đại sư đã hơn hai mươi năm chẳng vướng chuyện giang hồ, lần này vì cớ gì lại xuống núi ?

Chàng bồng nghĩ chuyện này khá thích thú, nếu không có việc gì vô cùng trọng đại, Khô Mai đại sư quyết không khi nào rời Hoa Sơn, bà đã hạ sơn ắt phải có đại sự sắp phát sinh.

Sở Lưu Hương bồng vỗ vai Hồ Thiết Hoa:

- Người đừng buồn, chờ ta lo xong việc tại đây, ta sẽ đi cùng người tìm cô ấy hỏi cho ra lẽ vì sao cô không ngó ngang đến người nữa ?

Khóe miệng Hồ Thiết Hoa di động, bồng y nói:

- Người mà thấy Khô Mai đại sư, nhất định cũng một phen kinh ngạc.

- Tại sao ?

- Tại vì bà đã hoàn tục.

Sở Lưu Hương kêu lên:

- Khô Mai đại sư mà hoàn tục ? Người nhìn lầm rồi.

Khô Mai đại sư xuống tóc xuất gia đã trên bốn mươi năm, công lực tu vi cao thâm, giới luật nghiêm ngặt, nếu nói bà cũng hoàn tục, thì còn đáng kinh ngạc hơn là nói Sở Lưu Hương xuất gia làm hòa thượng.

Hồ Thiết Hoa cười gượng:

- Ta cũng biết chuyện này bất luận nói cho ai nghe cũng chẳng ai tin, nhưng đích thực là bà đã hoàn tục.

- E rằng người nhìn lộn người.

- Dung mạo của Khô Mai đại sư, ai nhìn qua một lần cũng khó quên, huống chi là ta ? Lúc ấy ta thấy đại sư đang mặc áo thêu hoa màu tím, trong tay chống gậy long đầu, đầu thì tóc bạc phau phau, trông như một vị phu nhân có con cháu đầy nhà.

Sở Lưu Hương ghen lời.

Khô Mai đại sư xuống núi Hoa Sơn, đã làm người nghe kinh ngạc, bà lại hoàn tục, càng khiến người khó tin, việc này bên trong tất có gì ly kỳ cổ quái. Sở Lưu Hương càng lúc càng thêm hứng thú.

Bỗng chàng đứng phắt dậy, phóng ra ngoài:

- Người ở đây chờ ta, độ chừng giờ Ngọ ta nhất định sẽ trở lại đi chung với người.

----o0o----

Trong giang hồ đích thực lại xảy ra chuyện lớn, bất cứ ai muốn xen vào chuyện này cũng khó tránh họa diệt thân, nếu Sở Lưu Hương là kẻ thông minh thì nên tránh cho xa.

Chỉ tiếc là kẻ thông minh lắm lúc cũng làm điều dại dột.

----oHẾTo----